

ילדיו. ובהרגל לבלות עם נשים אחרות. כולל אשתו לשעבר, שבאה לישראל, לדבריה, לבלות עמו. מכל סיפור הריב בין השניים נפגעה קשה לילאי-על.

מספרת בתה רחל:

אבא שלי לא חי עם לילאי. הוא בסך הכל הביא אותה לפה בש"ב בלונגו. אני עמדת על זה שאני רוצה לראות את אמא שלי. אמא שלי גורא לעלבה מההתנהגות של האשה של אבא שלי. מספיק יש לה כאב בלב על כל מה שעבר עליה. האשה הזאת שרופה מתל-אות החיים. היא באה לכאן לכמה חודשים כדי לזנוח. האשה הזו מתנפלת ופוגעת בה. היא כתבה בעיתונים שאבא שלי מבלה איתה וזה דברים לא נכונים. איך היא יכולה לספר שהוא ישן פה? שתבוא ותסתכל אם יש

במדינה

(המשך ממעוד 39)

ברית-המועצות נמכר יבטושנקו ב-2000 עד 300 אלף עותקים במה-דורה ראשונה. ג'ון אשברי, שאין עוררין על יוקרתו, נמכר במהדר-רה ראשונה בארצות-הברית ב-1500 עותקים. מה שקורה אחר כך זה כבר עניין אחר.

אבידן אינו מרכז את ביקורתו בצד הכלכלי דווקא, אלא בתנאי עבודתו של היוצר. לדעתו, סופר שאינו יכול לעבוד בסטודיו מ-שלו, ללא הפרעה חיצונית, אינו מסוגל להתפתח, והוא נגרר ל-שמרנות.

אבידן, שזכה כקניין להכרה בינלאומית, תורגם ליותר מתרי-סר שפות, ביניהן רוסית וערבית, מערד, שברחבי-העולם נמכרים אלפים רבים מספריו. בארץ נמ-כר הקובץ שירים שימושיים ביו-תר מ-20 אלף עותקים. לדעתו נק-נו בישראל 20 ויותר ספריו ביו-תר ממאה אלף עותקים. "ואני מקווה", מוסיף אבידן, "שלא על-ידי אותם אנשים".

סתיו 69 היה גשום היה להיט מיד עם הוצאתו לאור. עד היום נמכרו יותר מארבע מהדורות של הספר הפופולארי בעיקר בקרב בני-נוער, יגאל גלוי, שפירסם את הספר כשהיה בן 21 פירסם גם את התרבויות, שהופיע בחמש מה-דורות, ואת מים ביד. הוא אינו חבר באגודת-הסופרים, והצלחתו לא שינתה את יחס הביקורת ב-מוספים הסיפוריים כלפיו, הללו התעלמו מקיומו.

"למרות שהמו"ל שלי הוא הוגן בהשוואה לאחרים, הרי שאותם עשרת האחרים שהוא מעביר אלי, במשך השנה, אינם מספיקים לי-קניית נייר, סרט למכונת-כתיבה, וקוניאק אחד לרפואה. אני עוסק מורשה, ואם תפתח את ספרי-החשבונות שלי תגלה, שהשנה קיבלתי תמלוגים בסך 15 אלף שקל, לפני ניכוי ארבעים אחוז מס. חלק 9,000 שקל ל-12 חוד-שים, וראה כמה אני מקבל בחו-דש ממכירת ספרי, אומר גלוי, המוצא את פרנסתו בכתיבה עיתו-נאית.

"הדבר המדאיג לא פחות הוא הציבור המצומצם שאליו אנו פו-נים. איני מסוגל להיות אופטימי כמו אחרים ולדבר על חצי מיל-יון צרכני-תרבות. הלוחאי האומדן בדבר 200 אלף קוראי ספרים פו-טנציאליים, נראה לי אף הוא לא פעם מוגזם".

הוועד, שיוזמים גלוי ודן בן-אמוץ, אמור להגן על ציבור הן-כותבים, פעולה שהאיגוד המי-קצועי של הסופרים בארץ אינו עו-שה. אגודת-הסופרים היא האיגוד המיקצועי היחיד בארץ שאינו נאבק למען חבריו. הסופר נאלץ לעמוד בודד מול המו"ל, שאינו תלוי בו, והמעדיף גם מסיבות כספיות להוציא לאור סיפורו מתורגמת. הסופר ניצב חסר-אוי גים מול תגמולים קטנים - המו-עברים אליו פעמיים בשנה, לא מו-צמדים, בשקים דחויים - ובי-עיקר מול סיפורית ההשאלה, הו-פוזלות ממנו קהל קוני ספרים פוטנציאלי.

יגאל גלוי ודן בן-אמוץ רואים בחקיקת חוק הסיפוריות אמצעי ל-תיקון המצב. אם המדינה או כל גוף ציבורי אחרי יושלם סכום מסו-י יים לסופר שספריו מושאלים ב-סיפוריה לקורא, הרי שהכנסתו של הסופר מקריאת ספריו לא תיפגע בגלל קיומן של סיפוריות-ההשאלה. כך יקבל הסופר גמול ממשי על-כתיבתו.

גלוי: "איני מעוניין להתחנף, לבקש נדבות בדמות מענקים, ול-השתייך לקליקה סיפורית מסויי-

שטחים מוחזקים

ישר מן המיאשל

מי ממליץ ומאשר? המימוש הצבאי או האגודה?

השבוע הם ניסו לעשות זאת שוב. עורכי-דין עצאם ענאני מ-ירושלים המיוזמת ומיספר עור-כי-דין מירושלים והגדה ניסו לה-קים אגודת עורכי-דין עצמאית, אשר תהווה תשובה לאגודה הק-יימת, שהינה בעצם סניף של ה-אגודה הירדנית.

"ישנן המון בעיות בין עורכי-דין לבין עצמם. בין עורכי-דין ר-בין קליינטים. ישנם המון דינים הדורשים בדיקה והערכה, צווים של המימשל הצבאי, שאותם יש לבקר, ואין פשוט מי שיעשה זאת", טען עורכי-דין ענאני. "ה-אגודה הקיימת, שבראשה עומד עורכי-דין גרייס חורי, אינה מתפ-קדת, ואין מי שיפתור בעיות".

לכאורה, יומה ברוכה. רצון למ-לא פער, לפתור בעיות מיקצוע-יות, לתת שירות, למעשה, סיכ-סוך אישי, שאינו נוגע ישירות לענאני, ושבו הוא שימש כלי-מישחק ביד גורמים אינטרסנטים.

מאחז ירדני. ביום השישי לפני שבוע הוזמן ענאני לפגישה במלון פנורמה שבמזרח ירושלים כמאה ועשרים עורכי-דין פעילים. פגישה זו הייתה אמורה להיות מעין אסיפה מכוננת לקראת ערי-כת הבחירות לאגודה החדשה. ל-הזמנה נענו פחות ממחצית המוז-מים.

ההיענות הנועמה של המוזמ-נים קברה כמעט לגמרי את היוז-מה. כל החלטות לא התקבלו, ואף לא נקבע מועד לפגישה נוספת. כל זה לא מנע מענאני לפרסם בעיתון אלקודס כי הפגישה נח-לה הצלחה רבתה, וכי בעתיד ה-קרב אמורות להתקיים בחירות למוסדות האגודה החדשה.

הפירסום לכשעצמו היה עיקר המעשה. חשוב היה ליוזמים כי פעילותם תתפרסם, ושמעיה יגיע לירדן. חשוב במיוחד היה הדבר לאנואר אלחטיב, מי שהיה מושל ירושלים, ומי שהיה שגרירה ה-בלתי-מוכרת של ירדן במיזרח ירושלים עד העת האחרונה. זאת משום שהחצר ההאשמית החליטה להפשיט את אלחטיב מתארזו, שבאמצעותו גרף יוקרה וממון, ולהעניקו לאחד עבד אלהים אל-שריף, ממנו ציפתה ירדן לשחק בבותיות יתר.

אלחטיב החליט לנגח את מע-סיקו לשעבר בתחום שבו סבר כי ידו תהא על העליונה. מחשבה זאת הייתה לה במה להיאחז, שכן נציגות אגודת עורכי-הדין הירד-נית, שמרכזו בבית חנינא שב-מיזרח ירושלים, אינה מגלה כל פעילות זולת היותה מעין מאחו-ירדני, שדרכו עוברים הכספים שאותם משלמת ממשלת-ירדן ל-עורכי-הדין שהחליטו לשבות מאז 1967. הבייס לשביתה זאת נוצר בטיעון כי ייצוג החושבים בפני בתי-הדין הישראליים כמוהו כהכ-רה בשלטון הישראלי בשטחים המוחזקים ובירושלים. טיעון ש-אינו מפיע לאגודה לאשר ייצוג על-ידי עורכי-דין ישראלים, ובי-מיוחד על-ידי פליציה לנגר.

הדביקות בטיעון זה מגיעה ל-עיתים לידי אבסורדים, שגם עור-כי-הדין השובתים מרימים ידיהם בפניהם, ידוע, למשל, המיקרה של עורכי-דין שובת, אשר נעצו על עבירה ביטחונית, וביקש ייצוג על-ידי עורכי-דין. כשאומר לו על-ידי עורכי-הדין הפעילים כי דרי-שתו אינה עולה בקנה אחד עם עמדותיו הלאומיות, השיב: "זהו! שטות".

עורכי-הדין הערביים שייצגוהו עשו זאת ללא-תמורה. אך בתור "סטט קייס" נתנו ביד אביו קב-לה על 200 דינאר, ואמרו לו לדרוש סכום זה מאגודת עורכי-הדין הירדנית. כשזה הגיע למי-ש-רדי האגודה בירדן, נאמר לו, כי אסור היה בעצם לעורכי-הדין ה-ערבים לייצג את בנו, שכן הם אמורים לשבות, ולכן לא יוכל לקבל את דמי-הטירחה, אילו עו-רכי-דין ישראלי היה מייצג את בנו, היה כמובן המצב שונה.

"סמכויות של מקומיים". ריפיונה וחוסר-המעש של אגודה זאת מרצינו את אנוור אלחטיב, שהינו עורכי-דין במיקצוע, לה-רים את נס המרד. בבחינת "הבה ונראה מי יעשה למי אצבע משו-ר לשח" סביר להניח כי אצבע זו לא תישאר באוויר זמן רב, והיא תאלץ להתקפל. שכן לאנוור אל-חטיב יש עדיין מה להפסיד ביר-דן, וזו, מצידה, לא תאפשר לו להשתולל אפילו מראית-עין.

אך גם אם ירדן תחליט להעלים עין לזמן-מה, עדיין יש לעורכי-הדין הפעילים מה לומר. גם להם אינטרסים חשובים בירדן, למרות החרם המוטל עליהם שם, ועובדה כי יותר ממחציתם לא טרח להש-תתף בפגישה במלון פנורמה. ולא בכדי, משום שלחקמת אגודת עור-כי-דין עצמאית בגדה יש השלכה נוספת, לא יכול לקום בגדה גוף, אלא אם כן אושר תחילה על-ידי המימשל הצבאי. חברי גוף זה צריכים להיות מאושרים אף הם מן הבחינה הממשלתית והביטחו-נית. עורכי-הדין הפעילים קיבלו מדי המימשל תעודות, לפיהן הוכ-רו כעורכי-דין מורשים, זאת בנו-סף לתעודות-ההסמכה שניתנו להם באוניברסיטאות שבהן למדו.

תעודות המימשל מקנות לעור-כי-הדין את הזכות להופיע בבתי-הדין בשטחים המוחזקים הצבאיים והאזרחיים. עם זאת יש מיספר לא קטן של עורכי-דין אשר פעי-לותם הינה לצנינים בעיני המימ-של הצבאי. זה יעמוד במצב לא גורם אם יאלץ לשלול את תעודת עורכי-הדין ממי מהם. שכן אז עלולים עורכי-הדין הפעילים להצ-טרף אף הם לשביתה, ובכך יישמט המערכת מאשיות-הצדק עליו מושתתת בלא-הכתיב נתונה היום לביקורת, ובמיוחד המוסד הקרוי ועדת-הערר.

לא כך יהיה אם אגודת עורכי-הדין החדשה, אם תקום, תהיה הגוף המאשר והמסמך עורכי-דין לפעול באזור. ניתן יהיה בקלות להחליט כי מי שאינו חבר באגו-דה זו אינו יכול לייצג לקוחות בבתי-המישפט בגדה, ואז סוף להתלבטויות. לא המימשל מו-סר, אלא האגודה, מה שנק-רא "סמכויות של מקומיים". סמ-כויות היונקות את כוחם מן ה-מימשל הצבאי, וזוהו בדיוק חוש-שם אותם עורכי-הדין, שלא הש-תתפו בפגישה. הם מוכנים בלי-ת-ביריה לקבל הרשאה ישירה מן המימשל, זהו בעיניהם הכובש הירשמי, הם לא יסכימו לקבל הר-שאה כזו מעמיתיהם הפועלים ב-שם המימשל. סוג כזה של אושר-נומיה אינו יכול להתקבל, והדבר נכון לא רק לגבי עורכי-דין.

הבת הישראלית

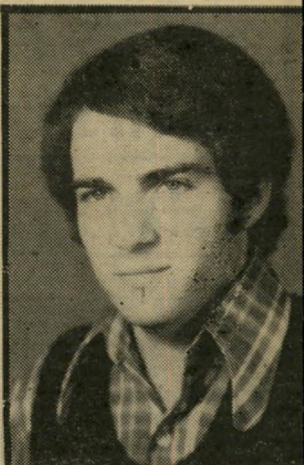

הבת המצרית

מיסה רחל

הבן הישראלי

הבן המצרי

וואל ואלי

י די, עכשיו היא יושבת אצל גה, לא זזה ממנה לרגע, כמו סה להחזיר את כל הימים מספרת יערי-לירא: "אני לא יגישה היום לא כיהודיה ולא מוסלמית. אני שייכת לאלוהים בשמיים. אני מאוד מצטערת על מה שעבר עלי, אילו הייתי ידעת מראש שכל כך אסכול גלה כל מה שקרה, הייתי מח-טלת אחרת". כיום קשה לה להחליט מה גשות עם עצמה. ילדיה מבחי-תם בשקיים שלה ולא מאיצים גל, יגאל, מה, היא חיסע וצרים אומת-חשוב. ורק שם תחליט על לעשות. אי-אפשר ללחוץ עליה שום כיוון. היא כל כך נרגשת בפגישה, שזה כשעצמו מספיק ובינתיים עורך ביקורה סערה ולהו התרגשות אצל אשתו של יגאל, מה, בימים אלה היא ישה תביעה למוזנות לבית-דישפט על סך של 2500 שקל, ר בעלה אליעזר בוניאל. בי-יעה מאשימה האשה את בעלה הנהגות גסה כלפיה, בהזנחת